

Mijn nicht uit Friesland kwam op bezoek. Daar had ik echt naar uitgekeken. Ik vond het fijn dat ze kwam. Gerbrand was er ook en hij vond het ook erg gezellig om haar te zien. Ik zag wel aan mijn nicht dat ze mij erg ziek vond, maar ik voelde mij helemaal niet ziek; ik voelde mij blij. Mijn kamerdeur stond open en mijn nicht zat er met haar rug naartoe. Gerbrand en ik hadden allebei, hoewel vanuit verschillende plekken, zicht op de gang. Ik vond het sowieso fijn om zicht op de gang te hebben, want daar was tenslotte het leven waar te nemen. Opeens keek ik de gang in en zag een jonge vrouw driftig zwaaien en lachen. Ook de longtransplantatie-arts kwam lachend binnen. Ik dacht: nou, die zijn vrolijk.

De longtransplantatie-arts zei: "Mevrouw Major, we hebben hele mooie longen voor u."

Ik zei: "Oh, moet ik dan nu naar de operatiekamer?"

"Nee," was zijn antwoord, "Dat wordt morgen." Ik vroeg of er eerst nog een 'knop' omgedraaid moest worden, maar daar kon hij geen antwoord op geven. Begrijpelijk.

Die 'knop' omdraaien bleef voor mij de waarheid: de longen moesten zo vers mogelijk zijn, dus de donorvrouw of -man moest nog leven. Dus ik zei: "It giet aon."

Mijn nicht in tranen van emotie. En ik? Ik voelde gewoon geen verschil in emotie met het moment dat de longtransplantatie-arts binnenkwam en nu. Ik voelde wel ruimte in mijn lichaam stromen. Het gaat morgen gebeuren, mooi! Het longtransplantatie-operatieteam is volledig kundig; zij hebben dit vele malen gedaan. Ik vertrouw hen volledig. Gaat het goed, dan kan ik weer ademen.

Gaat het niet goed, dan is het einde verhaal, in het ergste geval. Maar deze benauwdheid houdt dan in elk geval op, mét of zonder leven.

Ik vond het ontzettend fijn om te zien dat de longtransplantatie-arts blij was dat de transplantatie zou plaatsvinden. Er is kans, er is kans op een kwalitatief beter leven. De longtransplantatie-arts sprak over hoe de transplantatie-dag eruit zou gaan zien, wanneer ik ongeveer zou worden opgehaald voor de operatie en wat al niet meer.

De lachende longtransplantatie-arts en, zo bleek, de zwaaiend lachende specialistisch longverpleegkundige, wensten mij alle succes van de wereld en gingen verder hun eigen dag in.

Oké, morgen dus. Ik vond het fantastisch dat Gerbrand en mijn nicht bij dit nieuws aanwezig waren geweest. Grote blijdschap natuurlijk, en Gerbrand bracht meteen iedereen het goede bericht, door te bellen of te appen. Wat opeens weer een andere sfeer.

Elk personeelslid van de longafdeling dat iets in mijn kamer moest doen of met mij te maken had, werd door mij op de hoogte gebracht. Eenieder was blij!

Deze dag werd een ronde, blijde bal die gevangen werd door de mensen om mij heen.

Of ik zenuwachtig was? Nee, totaal niet. Ik was buitengewoon rustig en nam mij gelijk voor om die nacht gewoon te gaan slapen zonder stress, want er stond een grote operatie te wachten. Soms snap ik mijzelf niet, want die nacht heb ik super goed geslapen.

Ik ben geloof ik maar één keer wakker geweest. Geen stress, geen spanning, alleen maar rust. Hoe is het mogelijk!